

Nebezpečné
DEDIČSTVO

ELIZABETH
CAMDENOVÁ

Nebezpečné
DEDIČSTVO

Nebezpečné
DEDIČSTVO

ELIZABETH
CAMDENOVÁ

Copyright © 2017 by Elizabeth Camden

Originally published in English under the title

A Dangerous Legacy

by Bethany House,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net, s.r.o., 2021

www.i527.net

ISBN 978-80-89822-57-7

Kapitola.
PRVÁ

New York, 1903

Lucy neprestávalo udivovať, ako sa jej bratovi darí získavať množstvo ženskej pozornosti. Hoci mal na sebe špinavé montérky a v ruke niesol tašku s inštalatérskym náradím, dievčatá sa okolo neho zhŕkli, akoby bol Casanova. Lucy ich z niekoľkých metrov pozorovala, kým čakali na električku po dlhom pracovnom dni.

Nick bol veľmi inteligentný, pritažlivý a vždy pripravený zasmiať sa na dobrom vtipе. Ale čo by tie dievčatá urobili, keby zistili, že každému, kto sa s ním zblíži, hrozí skaza? Keď na seba pritiahol pozornosť ich strýka, iba málokto zostal po jeho boku. Ju aj Nicka od narodenia nabádali, aby sa pred zákernými útokmi strýka Thomasa mali na pozore. Keď však strýko zavetril Lucinho či Nickovho nádejného priateľa, ten potreboval ocelovú chrbticu, aby pri nich vydržal.

Lucy a jej brat navonok pôsobili ako normálni, ťažko pracujúci ľudia. Nick bol zamestnancom mestských vodární a ona pracovala ako telegrafistka pre Associated Press. Okrem práce nepoznali takmer nič – s výnimkou súdneho sporu, ktorý ich

celkom pohltit. Ona a Nick boli poslední príslušníci rodiny, schopní pokračovať v štyridsaťročnom spore, ktorý podlomil ich ducha, financie, dokonca aj pocit bezpečia.

Trojicu flirtujúcu s Nickom Lucy prerušila. „Nick, musím s tebou hovoriť.“

Pri pohľade na ňu sa mu rozšíril úsmev, čo neušlo pozornosti jeho obdivovateľiek.

Jedna vrhla na Lucy mrzutý pohľad. „Kto je to?“

„Dievča, ktoré zbožňujem od chvíle, ako som ju prvý raz uvidel,“ vyhlásil Nick. „Pravdaže, vtedy bola vreštiace bábätko a ja som mal iba tri roky, ale sestry vám zvyčajne prirastú k srdcu.“

Dievčatá vybuchli do smiechu a zo žartu udreli Nicka po pleci. Nezдалo sa, že by mu to prekážalo; obdaril ich bezstarostným úsmevom, ktorý na ženy pôsobil ako magnet. Jedno dievča ho dokonca odvážne potiahlo za prameň neposlušných tmavých, pridlhých vlasov.

„Nick?“ ozvala sa znovu Lucy, tentoraz menej trpezlivo. „Môžeme sa porozprávať? Máme problém.“

Zrejme si v jej hlase všimol napätie, lebo si vzal náradie a odišiel za ňou niekoľko krokov od dievčat. „Čo sa deje?“

„Pán Garzelli mi prezradil, že okolo jeho domu videli motať sa cudzieho človeka. Bojím sa, že strýko Thomas niekoho poslal, aby znefunkčnil nové ventily. Pán Garzelli už prerušil dodávku vody do budovy, aby si ich mohol skontrolovať.“

Nick stisol pery do úzkej tenkej čiary. Posledné dva víkendy inštaloval čerpadlá a dômyselnú sadu ventilov v nájomnej budove v Lower East Side, vďaka čomu dvesto ľuďom bývajúcim na horných poschodiach prvý raz dodajú do bytov vodu. Ventil, ktorý vynašiel ich starý otec, vyzeral ako bežný kus železa, ale mal hodnotu niekoľkých miliónov dolárov a rozdúchal súdny spor, ktorý trval už štyri desaťročia. Lenže ľudí žijúcich v nájomných bytoch urputná právna bitka, ktorú zvädzala ich rodina, vôbec

nezaujímala. Chceli iba jedno – aby už nemuseli každý deň vláčiť vedrá s vodou až na piate poschodie.

Cudzinec slediaci okolo nájomného domu Lucy znepokojil. Nainštalovaním tých ventilov technicky neporušili nijaký zákon, no keby sa o tom dozvedel strýko Thomas, draho by za to zaplatili. Vôbec by ju neprekvapilo, keby niekoho najal, aby sabotoval ich prácu. Pán Garzelli pravdepodobne urobil dobre, keď odpojil čerpadlá dovtedy, kým sa Nick nepresvedčí, že ich použitie je celkom bezpečné.

„Chceš tam dnes večer so mnou zájsť?“ spýtal sa Nick. Oba mali za sebou dlhý deň a cesta cez mesto a späť im zaberie dve hodiny, ale nič iné im zrejme nezostávalo.

„To bude asi najlepšie.“

Zamračene prikývol. „Chápem ťa, ale radšej by som zašiel na panstvo strýka Thomasa a prerušil dodávku vody do jeho domu. Ktovie, ako by sa mu páčilo...“

„Prestaň,“ prerušila ho a chlácholivo mu položila ruku na rameno. „Nedaj sa ním vyprovokovať. Zvládneme to, tak ako sme v predchádzajúcich rokoch zvládli všetko ostatné. Treba len zachovať jasnú myseľ.“

O hodinu už boli v pivnici nájomného domu v jednej z najhorších mestských štvrtí. Nick ležal na zemi a modernou baterkou, ktorú si práve kúpil, mieril pod zložitý systém ventilov a čerpadliel – hľadal stopy po sabotáži. Lucy sedela na prevrátenom vedre, podávala mu potrebné náradie a snažila sa nedýchať príliš hlboko. V tejto časti mesta so špinavými ulicami, s preplnenými bytmi a veľmi obmedzenými dodávkami vody do stoviek obytných budov totiž panoval nepríjemný zápach. Zakaždým, keď túto štvrť navštívila, prenikol jej do vlasov aj oblečenia a prinútil ju položiť si otázku, ako v nej niekto vydrží žiť. Ešteže šťastlivci, ktorí bývali v tomto dome, mali vďaka Nickovi a ventilom jej starého otca tečúcu vodu. Len čo v potrubí zabezpečili dostatočne veľký tlak,

aby dopravilo vodu na všetkých osem poschodí, títo ľudia začali žiť lepšie a zdravšie.

Na schodoch sa ozvali kroky a o chvíľu sa k nim pripojil pán Garzelli. Nick vykĺzol spod ventilov, prevalil sa na brucho a sadol si.

„Takže niekto tu sľedil?“ spýtal sa.

Pán Garzelli prikývol. „Vyziabnutý starý muž. Vyzeral dosť podozrivo. Jedno plece držal vyššie ako druhé, takmer ako hrbáč. Práve vďaka tomu som si ho zapamätal. Už som ho tu zopár ráz zazrel. Môj najstarší syn ho prichytil, ako lezie dnu cez pivničné okno, a odplašil ho. A ja som si ho všimol minulý víkend, keď si inštaloval ventily.“

Nick si začal baliť náradie. „Urobili ste dobre, že ste mi zavola-
li, no nezdá sa, že by spôsobil nejakú škodu. Pre istotu však dajte na okno lepší zámok.“

„Viem, že o tie ventily sa súdite,“ pokračoval pán Garzelli. „Dúfam, že preto nebudete mať problémy.“

Keď v niektorom z nájomných domov na Manhattane inštalovali vynález ich starého otca, ona a Nick zakaždým riskovali, že zobudia spiacceho obra. Nick však iba pokrčil plecami a bezstarostne sa usmial.

„Väčšmi sa bojím svojej malej sestričky než toho súdneho sporu,“ vyhlásil.

„Slečny Lucy?“ neveriaco sa spýtal pán Garzelli. „Tomu neverím.“

„Lebo ste ju ešte nevideli, ako vyvádza, keď spálím večeru.“ Nick si zavesil na plece vak s náradím. „Len nikomu nevybľabocte, že sme sem nainštalovali tie ventily. Nemôžete síce zatajiť, že v celej budove vám tečie teplá a studená voda, ale moje meno nespomínajte, jasné?“

„Okej, rozumiem, Nick,“ uistil ho pán Garzelli a srdečne mu potriasol ruku.

Keď sa Lucy vrátila s Nickom do Greenwich Village, slnko už zapadlo. Bývali na štvrtom poschodí bytového domu bez výťahu, ktorý bol kedysi prestížnou budovou, ale v posledných desaťročiach prežíval ťažké časy. Rovnako ako jej rodina.

Otočila v zámke kľúč, vošla do tmavého bytu a hneď zistila, že niečo nie je v poriadku. Pokrčila nosom. Žeby cigareto-vý dym?

To je čudné. Dnes nemal byť v byte nikto. Ich matka sa po otcovej smrti pred necelým rokom presťahovala do Bostonu a na služobníctvo už nemali peniaze.

Keď si jej oči zvykli na šero panujúce vnútri, Lucy sa rozhladla po miestnosti, aby zistila, či je všetko na svojom mieste. Nickove čiastočne zmontované čerpacie ventily ležali roztrúsené na jedálenskom stole, matkine orchidey s dlhými vzdušnými koreňmi lemovali okenný parapet a knihy boli natlačené v každej medzere a v každom kúte. Kedysi krásne zariadenie bytu prešlo rukami niekoľkých generácií a už sa netvárilo megalomansky, ale celkovo pôsobilo pohodlne ako vyplznutá, ale obľúbená deka. Ich rodina tu kedysi bývala šťastná.

„Dnes si nebol doma, však?“ spýtala sa brata.

Nick vošiel dnu a s buchnutím hodil na pohovku svoj vak s náradím. „Nie. Prečo?“

„Necítiš cigareto-vý dym?“

Zastal a zavetril, no napokon pokrčil plecami. „Suseda z horného poschodia fajčí ako nákladný vlak. Dym sa pravdepodobne šíri cez ventilačné potrubie.“

„Si si tým istý?“ Nick bol inštalatér, nie odborník na ventilačné systémy, ale tváril sa bezstarostne.

„Nie som paranoidný ako ty,“ vyhlásil a zamieril k drezu, aby si poriadne vydrhol ruky.

Nickovi slabý štiplavý zápach neprekážal, ale Lucy znepokojil. Všetko v byte vyzeralo rovnako ako pred jej odchodom, no

pokožka ju svrbela od zlej predtuchy, že v ich neprítomnosti ho niekto navštívil.

Zhlboka sa nadýchla a zaželala si, aby jej otec ešte žil. Vždy bol skalou, od ktorej ich rodina celkom závisela, ale na konci jeho života Lucy cítila, že stráca nádej. Neraz ho prichytila, ako stojí pred oknom a smutno sa díva na ulicu pod sebou, akoby ho napokon dostihli jeho démoni. Týždeň pred otcovou smrťou prišla domov z kancelárie skôr než zvyčajne a našla ho, ako drží v ruke papier a uprene naň hľadí. Tvár mal až chorobne bledú. Keď k nemu pribehla a spýtala sa, čo sa stalo, vyľakane sa mykol. Vtedy na jeho tvári prvý raz zbadala naozajstný strach.

Papier vopchal do hnedočervenej tašky a poprel, že by sa prihodilo niečo zlé, ale Lucy vedela, že klame. Keď ju zamykal do zásuvky svojho stola, ruky sa mu triasli.

Po otcovej smrti tašku hľadala, no nepodarilo sa jej ju nájsť. Pri hľadaní spolu s Nickom obrátili byt hore nohami. Lucy dokonca vytiahla dosky z kuchynskej podlahy, pod ktorými skrývali posledný rodinný poklad. Poklad tam ešte vždy bol, ale taška bez stopy zmizla. Lucy ju nikdy nenašla a ani sa nezavila podozrenia, že nejako prispela k smrti ich otca. Vždy mal slabé srdce a všimla si, že pohľad na neznámy obsah hnedočervenej tašky ho načisto ochromil.

Lucy zohriala na neskorú večeru plechovku pečenej fazule. Ona a Nick sa v kuchyni pravidelne striedali a vždy varili jednoduché jedlá. Po desiatich hodinách obsluhovania telegrafu nepotrebovala gurmánsku špecialitu. Záležalo jej iba na tom, aby jedlo bolo ľahké.

Obaja sa rýchlo navečerali a potom sa Lucy ponúkla, že umyje riad. Nick si unavene sadol na ošúchanú pohovku a pustil sa prezeráť poštu, ktorú im doručili v ten deň. Obaja pracovali veľa hodín, ale zatiaľ čo Nick vykonával fyzicky náročnú prácu hlboko pod ulicami mesta, kde pomáhal inštalovať obrovské

podzemné čerpadlá, ktoré neúnavne pumpovali sladkú vodu do mesta a z mesta, Lucy ich trávila za pracovným stolom.

Aj teraz pod ňou opláchla použitý hrniec. Hoci bývali na štvrtom poschodí, ventily ich starého otca nachádzajúce sa v pivnici zabezpečovali v potrubí dostatočný tlak a tým aj dodávku potrebného množstva vody do ich bytu. Žili v čistom, slušnom dome, štedro zásobenom vodou, ale iba niekoľko kilometrov od nich sa vyše milióna ľudí tlačilo v nájomných bytoch bez funkčného vodovodného potrubia. Aspoňže v meste pribudla ďalšia budova s tečúcou vodou.

Uznanlivo sa na Nicka usmiala, no všimla si, že hľadá na podlahu. Plecia mal spustené a v rukách držal list.

„Čo sa stalo?“ spýtala sa a zatvorila kohútik.

„Toto prišlo od nášho právnik. Znovu po nás ide strýko Thomas.“

Zmeravela. „Čo tvrdí tentoraz?“

„Obviňuje nás z konania v zlej viere. Chce, aby sudca našu žalobu zamietol.“

„Zlá viera“ mohla znamenať v podstate čokoľvek, ale ona a Nick sa dopúšťali iba jedného podvodu, vďaka ktorému sa im celé roky darilo udržiavať si náskok pred húfom právnikov Thomasa Drakea.

Položila utierku a zadržala dych. „Nemyslíš si, že to zistil, však?“

„Ak áno, sme v kaši.“

Lucy si vzdychla a prikývla. Potom podišla k ošúchanému jedálenskému stolu a vyčerpane klesla na stoličku. Bojovať so strýkom Thomasom a s jeho príbuznými, ktorí žili ako kráľovská rodina na panstve v severnej časti štátu New York, bolo čoraz ťažšie. Saratogskí Drakeovci celé desaťročia využívali obrovské príjmy z vynálezu ich starého otca na financovanie nekonečnej právnej bitky s manhattanskými Drakeovcami. Lucy zatiaľ nezískala dôkaz, ale saratogských Drakeovcov podozrievala, že

nejakým spôsobom boli zodpovední za smrť jej otca. Doktor tvrdil, že ho zabil infarkt, no Lucy o tom silne pochybovala.

Stál im ten súdny spor vôbec za to? Očami zablúdila k vodovodnému kohútiku. Ľudia väčšinou považovali čistú vodu za samozrejmosť, ale ona nikdy a takisto ani pán Garzelli a jeho ďalších dvesto nájomníkov.

Áno. Súdny spor im za to stál, aj keby znamenal, že zostane starou dievkou a bude sa ďalej báť zápachu cigaretového dymu šíriaceho sa cez ventilačný systém ich bytu. Voči otcovi a starému otcovi mala povinnosť pokračovať v boji so saratogskými Drakeovcami. Jej strýko mal obrovský majetok, armádu právnikov a tri rozhodnutia nižších súdov znejúce v jeho prospech. Predovšetkým však nemal dušu a to mu umožňovalo bojovať s odhodlanosťou a horlivosťou šakala.

Na druhej strane ona a Nick mali zbraň, o ktorej saratogskí Drakeovci nevedeli. Už dva roky im pomáhala udržiavať si náskok pred strýkom a jeho intrigami. Bola to nebezpečná zbraň, ktorá mohla dostať ju aj Nicka do väzenia, ale s trochou šťastia možno napokon zmení situáciu v prospech manhattanských Drakeovcov.

Kapitola.
DRUHÁ

Lucy sedela vo svojej kóji v obrovskej kancelárii Associated Press na šiestom poschodí budovy Western Union Telegraph. Pracovalo tu štyridsaťpäť ľudí, ktorí prijímali šifrované správy z celého sveta. Z desiatok telegrafov sa pri vyťukávaní bodiek a čiarok ozýval zvuk, ktorý väčšine ľudí zrejme znel chaoticky. Lucy sa však sústredila iba na záplavu znakov Morseovej abecedy prichádzajúcich od telegrafistu v Bostone, ktorý jej posielal správu o otvorení ďalšieho úseku bostonského metra.

Na pracovnom stole vedľa nej zabzučal zvonček, no nevšímala si ho a pokračovala v práci. Jej nadriadený ju volal do svojej kancelárie, ale štandardný postup bol dokončiť prebiehajúci príjem správy a až potom odpovedať na volanie. V spravodajskom svete rýchlosť znamenala všetko. Ich kancelária mala dokonca sústavu pneumatických potrubí, kam vkladali čerstvo doručené správy, ktoré vzápätí závratnou rýchlosťou poslali na iné poschodie v budove na ďalšiu distribúciu.

O desať minút vošla do kancelárie pána Tollanda a v poslednej chvíli zachytila hrubý výtlačok Times of London, ktorý sa jej chystal pristáť na hrudi.

„Zase nás predbehli!“ precedil pán Tolland pomedzi zuby. „Náš miestny reportér prisahá, že článok o čínskej invázii do Mandžuska nám poslal, len čo ho dopísal, ale telegram do našej kancelárie dorazil len pred hodinou. A Times ten článok napriek tomu uverejnili už včera.“

Lucy vedela, že keď pán Tolland raz spustí, neradno ho prerušovať. Napokon, hneval sa na ľudí v Reuters, nie na ňu. V spravodajskom odvetví panovala neľútostná konkurencia a niekoľko hodín mohlo zmeniť bohatú úrodu na bezcennú slamu. Keď po telegrafných drôtoch dostali správu z Ďalekého východu, ľudia v Reuters ich v poslednom čase zakaždým predbehli.

Reuters aj Associated Press boli spravodajské agentúry. Noviny z celého sveta mali s jednou alebo druhou z nich uzatvorenú zmluvu o poskytovaní správ národného a medzinárodného záujmu, ktoré posielali telegraficky a uverejňovali v miestnych denníkoch. Britská spravodajská agentúra Reuters dominovala odvetviu od svojho vzniku v roku 1851. Associated Press bola jej americký ekvivalent, ale ako nováčik sa na spravodajskom trhu len začínala presadzovať.

Associated Press stelesňovala americký kapitalizmus. Pracovala efektívne, bola konkurenčná a nikto nedokázal poslať správy svojím partnerským novinám rýchlejšie než AP. Lucy by to mala vedieť. Patrila k najlepším telegrafistkám agentúry a písať a dešifrovať znaky Morseovej abecedy vedela rovnako rýchlo, ako hovoriť. Najradšej prepisovala články od novinárov AP zo slnkom vysušených afrických pláni alebo škandinávskych fjordov. Vďaka transatlantickému káblu, ktorý spájal New York so všetkými veľkými európskymi mestami, prenos správ cez oceán trval necelých päť minút. O AP sa vedelo, že príbehy odohrávajúce sa v Londýne vytlačí ešte skôr, než Times of London rozkrúti svoje tlačiarenské stroje.

Americkí reportéri boli rozhodní, rýchli a známi tým, že príbehy posielajú v čase, keď sa odohrávajú. Byť súčasťou tejto rozsiahlej

siete nadšených profesionálov, odhodlaných priniesť správy zo sveta každému človeku ochotnému otvoriť noviny, bolo výsadou.

Obchodný model AP zápasil iba s jednou, zato obrovskou nevýhodou: cez Tichý oceán nevedol podmorský kábel. Správy z Ruska a Ďalekého východu museli do Spojených štátov cestovať sieťou nadzemných káblov cez britské kolónie. A komu platili za ich prenos?

Agentúre Reuters.

Keď novinár pracujúci pre AP chcel poslať telegram z Číny alebo Japonska, zakaždým musel použiť kábel Reuters vedúci cez britské kolónie. AP za túto výsadu draho platila a donedávna to celkom dobre fungovalo. Lucy vedela uviesť deň a dokonca aj hodinu, odkedy sa ich príbehy z Ďalekého východu oneskorovali.

Začalo sa to v deň, keď vedenie newyorskej pobočky Reuters prevzal sir Colin Beckwith. Len čo vstúpil do budovy, všetko sa zmenilo, hoci jej nadriadený tomu odmietal uveriť.

„Mám podozrenie, že problém vznikol po príchode pána Beckwitha,“ riekla. Jeho staromódny britský titul úmyselne nepoužívala. Žijú v Amerike a zlatému chlapcovi agentúry Reuters sa nemusí klaňať ani zaliečať.

„Sir Beckwith je priveľký džentlmen na to, aby zadržiaval naše správy,“ namietol pán Tolland.

Lucy nikdy v živote nevidela namyslenejšieho muža, ako bol Colin Beckwith. Jediný raz, keď sa osobne stretli, si dokonca pospevoval „Boh ochraňuj kráľa“. Došlo k tomu na Nový rok v Central Parku a Lucy robila všetko možné, len aby si tú trápnu noc vymazala z pamäti. Colin Beckwith na ňu zrejme úplne zabudol, lebo keď sa náhodou stretli na zastávke električky alebo vo výťahu, iba po nej ľahostajne skĺzol pohľadom a vôbec nedal najavo, že ju spoznal. Našťastie pre ňu.

„Správy začali meškať krátko po príchode pána Beckwitha do newyorskej pobočky. Som presvedčená, že...“

Pán Tolland ju prerušil. Rokovania o spolupráci s agentúrou Reuters viedol osobne, a tak z celého srdca dúfal, že všetko ide presne podľa plánu, hoci dôkazy svedčili o opaku.

„V zmluve s Reuters sme sa výslovne dohodli,“ mrzuto podotkol, „že správy prichádzajúce do newyorskej pobočky musíme dostať do dvoch hodín od ich prijatia. Agentúra Reuters by porušila zmluvu, keby ich zámerne zadržovala. Skontroluj pneumatické potrubia a zisti, či na nich nevznikla nejaká porucha.“

Lucy zdedila po rodičoch technické schopnosti, vďaka ktorým rýchlo stúpala po kariérom rebríčku v AP. Okrem posielania a prijímania správ mala na starosti zabezpečenie funkčnosti pneumatických potrubí, ktoré pomocou podtlaku vystreľovali malé valcovité nádoby obsahujúce poštu alebo iné dokumenty z jedného poschodia na druhé.

„Hneď sa na to pozriem,“ sľúbila.

Keď prišla do pristrannej miestnosti na prízemí, privítalo ju hlasné klopkanie spôsobené pohybom magnetiek v cievkach. Zamierila k vysielačím staniciam, ktoré sa nachádzali na konci každej uličky rozľahlej miestnosti, a preskúmala potrubné rozvody, vetracie otvory aj hadice pneumatických potrubí, ale všetky boli pripojené správne. Bude musieť skontrolovať elektrickú centrálu v pivnici aj prístupovú stanicu v kanceláriách Reuters, aby sa presvedčila, že všetko je naozaj v poriadku. Bola to zbytočná práca, ale musela ju urobiť, aby upokojila pána Tollanda a udržala si prácu.

Najprv však zájde rovno k zdroju problému: do kancelárie sira Colina Beckwitha. Na nasledujúci týždeň bolo naplánované ďalšie súdne vypočúvanie saratogských Drakeovcov, čo znamenalo, že budú musieť zaplatiť ďalší účet za právnik. Nemienila riskovať, že príde o prácu iba preto, že Colin Beckwith si voľne vykladá pojem „čestná hra“.

Agentúry Reuters a AP sídlili na rôznych poschodiach tej istej kancelárskej budovy na Broadwayi číslo 195. Western Union Telegraph bola pozoruhodná desaťposchodová budova, ktorú postavili špeciálne na posielanie a prijímanie telegramov a telefonátov z celého sveta. Hustá sieť drôtov a káblov, ktorá z nej vychádzala, ju predurčovala na to, aby si v nej Reuters aj Associated Press zriadili prevádzku. Vďaka ich prítomnosti sa táto broadwayská adresa stala srdcom spravodajského odvetvia celého severoamerického kontinentu.

Lucy vyšla na druhé poschodie, kde sídlila agentúra Reuters. Rozdiely medzi kancelárkami AP a Reuters doslova bili do očí. Kým lobby AP zapĺňali kancelárske potreby, usporiadané až s vojenskou presnosťou, foyer agentúry Reuters zdobili zástavy desiatok kolónií a území Spojeného kráľovstva, portrét kráľa a socha leva v životnej veľkosti, stojaceho na zadných nohách. Vedľa taniarov so sušienkami a s kúskami cheshirského syra stála veľká strieborná kanvica s horúcim čajom, pričom všetky druhy občerstvenia podávali na pravom porceláne. AP mala iba fontánku na pitie, o ktorú sa delili všetci zamestnanci.

Sekretárka na recepcii hovorila s elegantným britským prízvukom. Iste, Reuters mala právo zamestnať kohokoľvek, ale nemohla obsadiť aspoň úradnícke miesta Newyorčanmi? AP ich vo svojich zahraničných pobočkách vždy obsadzovala miestnymi ľuďmi.

„Nájde si pán Beckwith na mňa čas?“ spýtala sa Lucy.

„Máte na mysli sira Beckwitha?“ opravila ju sekretárka, a hoci sedela, podarilo sa jej pozrieť na Lucy zvrchu.

„Áno, presne toho.“ Radšej by sa zadusila, než by použila jeho titul. Nepočkala na sekretárkinu odpoveď a zamierila po chodbe k rohovej kancelárii patriacej riaditeľovi.

Colina Beckwitha videla Lucy za štyri mesiace od jeho príchodu z Londýna veľa ráz. Nebol veľmi vysoký, ale s výraznými

lícnyimi kosťami a v bezchybnom obleku aj tak pôsobil neodolateľne. Hovoril plynulo s kultivovaným prízvukom, akoby prišiel rovno z Buckinghamského paláca. S očami modrými ako obloha a s dokonale učesanými zlatými vlasmi potreboval už iba vavrínový veniec, aby vyzeral, akoby práve zostúpil z gréckeho Olympu a zamiešal sa medzi obyčajných smrteľníkov.

Potrebovala odstrániť príčinu meškania ich správ z Ázie, čo znamenalo, že musí potlačiť pýchu a znovu sa s ním porozprávať. Dúfala hlavne v to, že Colin Beckwith si nespomenie na ich prvé stretnutie.

Dvere jeho kancelárie boli odchylené. Cez škáru zbadala luxusný pracovný stôl aj otvorené okno, ponúkajúce výhľad na centrum Manhattanu, ale pána Beckwitha nikde nevidela. Vtom ju upútal známy zvuk a vošla do kancelárie. Len čo prekročila prah, uvidela ho zhrbeného nad rohovým stolom. Ucho nakláňal k malému telegrafnému prijímaču, akoby počúval prichádzajúcu správu.

„Pán Beckwith?“

Podráždene na ňu pozrel. „Ticho!“

Potom sa znovu započúval do klopotu ozývajúceho sa z magnetického telegrafu, ktorý pripomínal strelbu. Colin Beckwith ovláda Morseovu abecedu? Na Lucy to zapôsobilo. Nikto z vrcholového vedenia AP nevedel posielat' alebo prijímať správy a iba najlepší telegrafisti ich dokázali prekladať v hlave bez súčasného zapisovania znakov. Dešifroval ich už počas počúvania. Jej úcta k nemu trochu vzrástla. Ak tento šľachtic vedel prekladať Morseovu abecedu tak povediac „za pochodu“, nemohol byť úplne neschopný.

Tváril sa očarene a sústredil sa iba na správu prichádzajúcu cez telegraf. Pri jeho úkaní dokonca zadržoval dych. Muž, ktorý prejavoval takú oduševnenosť, jej zrazu pripadal nesmierne príťažlivý.

Prestaň! napomenula sa v duchu. V nijakom prípade nesme-la znovu podľahnúť jeho čaru. Okrem toho, aká správa vyvolala v pánu Beckwithovi taký obrovský záujem? Dozvedela sa

agentúra Reuters niečo, o čom AP nemala ani potuchy? Ak áno, mohla by jej zamestnávateľovi uchmatnúť rovno pred nosom ďalší zaujímavý príbeh! Lucy naklonila hlavu a započúvala sa. Aj keď stála na opačnom konci miestnosti, podarilo sa jej dešifrovať zvuky vychádzajúce z telegrafného prijímača.

**Džentlmeni z Indie, 118 pomlčka 10. Oxford 146
pomlčka 5.**

Lucy zažmurkala. Nevedela, čo si má myslieť o čudnej správe, ktorá pána Beckwitha tak veľmi zaujala. Ruku stískal tak silno, až mu obeleli hánky, a pri počúvaní vzrušujúcej noviny sa mu tvárou mihali rôzne emócie. Lucy sa znovu sústredila na dešifrovanie správy prichádzajúcej po drôtoch.

Williams vyautoval piatich páľkarov súpera. Barnes zachytil loptičku na zadnej méte pri Grigsonovi po neplatnom odpale. Celkovo skvelá práca obrancov.

Výsledky kriketových zápasov! Počúval výsledky kriketových zápasov! Dnes im ešte neprišli informácie z Filipín, kde v súčasnosti pôsobilo tritisíc amerických vojakov, ale bolo dobré vedieť, že Reuters už má k dispozícii najnovšie správy z kriketu. Založila si ruky a čakala na koniec prenosu. Nútila sa zhlboka dýchať, aby zostala pokojná. Už sa postavila väčším súperom, než je Colin Beckwith, ale aj tak nesmela ukázať súperovi ani náznak nervozity. Otec ju už dávno poučil, že je to nebezpečné.

Pán Beckwith napokon ukončil príjem, napravil si golier a vstal. Do kancelárie sa obliekol príliš formálne. Košele so stojatým golierom dnes už nosilo málo mužov, ale jemu dodávala švih, ktorý bolo ťažké neobdivovať.

„Slečna Drakeová, správne?“